

SENTÈNCIA 2003-11 DE 24 DE MARÇ DE 2003

ESTRANGERS. Renovació de l'autorització de residència i treball privilegiada. Residència permanent i efectiva al Principat. JURISDICCIO ADMINISTRATIVA. Abstenció del Batlle ponent i notificació tardana de la designació d'un nou ponent : no hi ha indefensió. DRETS FONAMENTALS. Dret a no declarar contra un mateix : s'aplica en els procediments sancionadors. L'Administrador pot tenir en compte les manifestacions realitzades pel propi interessat.

Ponent : M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A N T E C E D E N T S D E F E T

1r.- La sentència de 16 de desembre de 2002 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va desestimar la demanda formulada pel Sr. E.G.L. contra el M.I. Govern, en què demanava l'anul·lació de les resolucions d'1 de març i 5 de juny de 2002 i que es declarés el dret de l'agent a obtenir la renovació de l'autorització de residència i treball privilegiada de què disposava.

2n.- En data 17 de gener de 2003, l'interessat va interposar recurs d'apel·lació contra l'esmentada sentència, que va formalitzar davant la Batllia el 4 de febrer següent, d'acord amb el que disposa l'article 143 de la Llei qualificada d'immigració de 14 de maig de 2002. Es fonamenta la seva impugnació en: a) la notificació extemporània del nomenament d'un nou Batlle ponent, per abstenció de l'anteriorment designat; b) la vulneració del dret a la vida privada i familiar, en els termes que ha establert el Tribunal Europeu dels Drets Humans, ja que les resolucions impugnades l'impedeixen conviure amb els seus dos fills, de nacionalitat andorrana; c) la violació del dret a no declarar en contra d'un mateix, ja que les resolucions impugnades es basen substancialment en el contingut de les manifestacions que l'agent va realitzar davant el Servei de Policia; i d) la concurrència dels requisits que donen dret a l'autorització de residència i treball privilegiada.

3r.- La representació del M.I. Govern va impugnar el recurs mitjançant escrit presentat el 13 de febrer de 2003, en què sol·licita la confirmació íntegra de la sentència apel·lada, ja que aquesta realitza una adequada valoració de les proves practicades en la primera instància, així com una correcta interpretació de les normes aplicables al cas.

4t.- Un cop elevades les actuacions a aquesta Sala, es va designar Magistrat ponent i, en no haver-se sol·licitat la pràctica de proves en aquesta instància, el recurs va quedar conclòs per a deliberació i decisió.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Com resulta dels antecedents d'aquesta resolució, el recurs que formula la representació de la part agent es fonamenta en primer lloc en el fet de què es va notificar de forma extemporània la designació d'un nou Batlle ponent, com a conseqüència de l'abstenció de l'anteriorment nomenat, ja que l'interessat no va tenir coneixement d'aquesta nova designació fins després de la notificació de la sentència dictada pel Tribunal de Batlles.

Encara que és certament irregular que la providència de 9 de desembre de 2002 no es notifiqués a la representació de l'agent fins el 10 de gener de 2003, quan ja s'havia dictat i notificat la sentència apel·lada, en què va actuar com a ponent el Batlle novament designat, aquesta circumstància no pot comportar la revocació de l'esmentada sentència, ja que no consta que això hagi sigut determinant d'una efectiva situació d'inddefensió per a l'agent. En efecte, aquesta part no al·lega la concurrència de cap causa que pogués donar lloc a la recusació del nou Batlle ponent, per la qual cosa no ha patit materialment cap perjudici en la seva situació processal, que pugui justificar la declaració d'invalidesa de les actuacions posteriors al nomenament d'un nou ponent.

Tercer.- El dret a no declarar en contra d'un mateix, que consagra l'article 10.2 de la Constitució, té el seu àmbit natural d'aplicació en els procediments penals i, en general, en els de naturalesa sancionadora, supòsit que no es dona en aquest cas, en que la denegació de la renovació d'un permís de residència i treball privilegiat, per manca dels requisits necessaris, no revesteix cap mena de caràcter punitiu.

En conseqüència, s'han de desestimar les al·legacions del recurrent sobre aquest particular, ja que resulta perfectament legítim que l'Administració fonamenti el seu criteri, a l'hora de decidir sobre la renovació de l'esmentat permís de residència, en les manifestacions que ha realitzat el propi interessat, sobre les circumstàncies personals i familiars que resulten rellevants per a resoldre sobre la seva petició.

Quart.- L'agent era titular d'una autorització de residència i treball privilegiada, expedida el 9 de desembre de 1991 i vàlida fins a igual data de 2001. Del contingut de les actuacions, i especialment de les declaracions del propi interessat i dels extractes de cotització a la Caixa Andorrana de Seguretat Social, es desprèn que aquell es va absentar del Principat, junt amb la seva família, des del mes de gener de 1997 fins al de setembre de 2001, ja que va passar a prestar serveis com a director d'un hotel a la vall de Núria. De la mateixa manera, va treballar fora d'Andorra durant un període menor, des del maig fins a l'agost de 1992.

Resulta, doncs, indiscutible que l'agent no ha residit i treballat de forma efectiva i permanent a Andorra durant bona part del període de vigència de l'autorització privilegiada de què disposava, la qual cosa justifica que no s'hagi procedit a renovar un permís d'aquesta classe. No desvirtua aquesta conclusió el fet de què l'interessat hagués

viatjat al Principat amb una certa regularitat per motius laborals, ni que la seva vinculació laboral durant la seva estada a la vall de Núria fos amb la mateixa cadena hotelera per la qual havia treballat a Andorra, ja que aquestes circumstàncies no alteren el fet inqüestionable de què l'agent tenia la seva residència personal i familiar, així com el seu centre de treball, fora del Principat.

D'altra banda, cal tenir en compte que la vigent Llei qualificada d'immigració ha vingut a confirmar aquests criteris, com es desprèn dels seus articles 50, 51 i 56, que disposen la necessitat, per obtenir la renovació d'una autorització de residència i treball, de què el titular hagi residit i treballat de manera permanent i efectiva al Principat.

Cinquè.- No es posa en qüestió en aquest cas el dret al respecte de la vida privada i familiar del recurrent, ja que l'objecte d'aquest procés es redueix a determinar si l'interessat té dret a la renovació de la seva autorització privilegiada de residència i treball. Això no impedeix, però, tal com diu la representació del Govern, que es pugui demanar una nova autorització adequada a la seva situació actual, atès que ha començat a prestar novament serveis en un establiment hotelier andorrà.

En conseqüència, s'ha de desestimar íntegrament el recurs d'apel·lació i confirmar en els seus propis termes la sentència impugnada.

DECI SIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

- Desestimar el recurs d'apel·lació que interposa la representació del Sr. E.G.L. contra la sentència de 16 de desembre de 2002 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.